

Nesúďte...

„Evanjelium nás napomína: „Nesúďte, aby ste neboli súdení“ (Mt 7,1), ale psychológia má pochybnosti, či je to vôbec možné. Scholastická filozofia v tom nevidela žiadnu ťažkosť. Tvrdila, že na začiatku všetkého je iba jednoduchý vnem – niečo vidíme, alebo počujeme a až potom k tomu zaujmeme postoj a posúdime to. Mnohí, ale z moderných psychológov to však popierajú a tvrdia, že je nemožné, aby sme sa na niečo iba pozerali, alebo niečo iba počúvali. Hovoria, že normálny človek, ku tomu, čo vidí zaujme hneď postoj, všetko s čím sa stretáva, neustále posudzuje.

Toto posudzovanie sa ale môže diať z mnohých a rozdielnych pohľadov. Napríklad ideme po lese a vtedy niekto hľadá hríby, iný drevo, tretí zasa lesné jahody, štvrtý sa chce iba nadýchať čerstvého vzduchu. Podobne i celý náš život je akoby prechádzka lesom a ľudia počas nej zaujímajú rôzne postoje podľa toho, čo hľadajú a akí sú. A ich úsudky sú tiež rôzneho druhu: povrchné, alebo dobre zvážené, jednoduché či vedecké, mravne bezúhonné alebo nemravné.

Rozumní ľudia si dávajú pozor, aby veci a ľudí neposudzovali unáhene a aby sa nevyčerpávali zbytočnými problémami. Morálka považuje za hriech tzv. krivé posudzovanie, nespravodlivý súd o druhých. U niektorých ľudí sa to žiaľ, stalo už zlovykom a ospravedlňujú to slovami: „Či sa len môžem zdržať posúdenia, keď niečo vidím? Predsa nemôžem povedať, že niečo je biele ak je to čierne!“ Asketickí autori napriek tomu tvrdia, že je to možné, ba dokonca povinné. Rodriguez rozpráva príbeh o mníchovi, ktorý sa tak bál krivého posudzovania, že stále používal slovíčko: „asi“: „Asi to tak bude.“ – „On to asi tak myslí.“ Je to poučné, ale vedie to až ku smiešnosti. Keď ide niekto autom v protismere, nemôžem povedať, že je to „asi zlé“. Ba naopak, my sme povinní na nebezpečné konanie upozorniť. Ale prečo to dotýčny urobil? Aký je to človek? Tam sa naše posudzovanie zastaví. Veď kto pozná v skutočnosti ľudskú dušu? Iba Boh sám, a preto máme na Neho ponechať súd o človeku.

Toto rozlišovanie medzi súdom o veci, o tom, čo sa stalo a posúdením človeka je užitočné a rozumné – je to už tradičný postup, ktorý vo väčšine prípadov postačuje. Napriek tomu, ale nevrieši všetky situácie. Veď niekedy musíme aj o človeku povedať úsudok – napríklad vtedy, keď máme niekoho odporučiť na zodpovedné miesto. Od nášho posudku závisí možno i celá jeho budúcnosť. Nemôžeme sa preto vysloviť len tak ľahkovážne. Ale, je veľmi dôležité, aby sme

správne posúdili aký je, a preto ho musíme dobre poznať. Ale ako môžeme v skutočnosti dobre poznať človeka? Najobyčajnejším spôsobom je zbieranie konkrétnych skutkov. Z ich množstva sa dá spoznať celkový postoj človeka. Keď niekto napríklad napíše takéto odporúčenie: „ten a ten u mňa pracoval päť rokov a robil vždy zodpovedne svoju prácu“, z toho sa dá predpokladať, že bude taký aj na novom mieste. Ale ani tento spôsob hoci ho všetci používajú, nie je neomylný. Niekto sa vzorne choval na prvom mieste, tak ho odporučili na vyššie miesto, ale tam potom sklamal. Kde sa to v ňom vzalo? Kto by to bol od neho čakal?

Existuje aj iný spôsob, ako lepšie poznať druhého človeka? Pavol Florentský odporúča nasledovný postup. Veci posudzujeme podľa toho, ako ich vidíme. Preto považujeme za správne to, čo je jasné, zrejmé. Do vnútra človeka však nevidíme, jeho srdce nám nie je nikdy jasné. Nezostáva teda nič iné len mu dôverovať. Keď dotýčny vidí, že mu veríme a že mu prajeme dobro, tak sa nám začne zverovať a odkryje nám svoje vnútro. Tento postup je pochopiteľne ťažko uskutočniteľný v politike, pri policajnom vyšetrovaní priestupkov, pri úradných jednaniach, ale v súkromnom živote je to jediná správna cesta, ako poznať človeka a zblížiť sa s ním. Dôvera a láska totiž otvára srdce. (Tomáš Špidlík: „Slyšet Boha v rannom vánku.“)

Dopustiť sa takej krádeže, ktorá by aj boháča privedla na žobrácku palicu je istotne veľký hriech. Ale, počujme, čo hovorí Písmo sväté: „Vzácnější je dobré meno, ako veľké bohatstvo.“ (Prísľ. 22,1). Uvedomme si preto, čo si podľa tohto výroku zaslúži človek, ktorý oberie bližšieho o česť a dobré meno, ktoré má u ľudí. – Boli takí, ktorí, keď všetko stratili: majetok, vlasť, rodinu i slobodu, vedeli byť ešte vždy dosť šťastní vedomím, že dobrí ľudia o nich dobre myslia. Tešili sa, že hoci o všetko prišli, česť si predsa zachovali nedotknutú. A sú iní, čo získali všetko, ale za cenu dobrého mena. A preto, hoci boli bohatí, nemali v živote ani radosti, ani spokojnosti... Boh sa v ôsmom prikázaní postavil na ochranu nášho najdrahšieho majetku. Zakázal ho ničiť a poškodzovať ohováraním, donášaním a nactiutňaním. Ako je prísny v druhom prikázaní na zneuctvateľov svojho mena, tak isto je tvrdý i voči tým, čo ohrozujú naše.

Nenechajme sa zlákať kritikou mentalitou sveta, ktorá neverí človeku, že je v ňom niečo dobré, ale ani nekritickým pohľadom na seba, keď si myslíme, že iba my, máme pravdu a náš úsudok je neomylný. Verme v dobro človeka, pokiaľ sa nepresvedčíme o opak, ale i potom si dajme pozor, aby sme nestratili úctu voči človeku, dôveru i lásku a napokon neokradnime samy seba nedobrym správaním a česť a dobré meno, ktorý každý z nás chce mať.

Mário Orbán

*Uprostred svätých
ozdobených vencom,
Benedikt, skvieš sa
v nebi oslávený,
pre svoje činy
žiariacou si hviezdou,
blahoslavený.*

*Už v mladom veku
bol si v čnostiach zrelý,
nijaká rozkoš
nemohla ťa zväbiť,
pohrdnúc slávou svetskou,
chcel si celý Boha osláviť.*

*Opúšťaš domov, rodičov,
kraj rodný,
prebývaš v lesoch,
ale v srdci znie ti
vnuknutie písať knihu,
podklad vhodný pre život svätý.*

*Hlásal si
že nás Boží príkaz viaže,
že rady Pána
s láskou prijat' máme;
vypros nám, aby bolo miesto naše
v nebeskom chráme.*

*Chvála buď Otcu, Synu večná,
vrúcna, Svätému Duchu
rovnaká buď sláva,
veď z Božej priazne tebe
česť i úcta
všade sa vzdáva. Amen.*

Hymnus

Každá doba má svojich robotníkov, ktorí si nevyberajú kam pôjdu, nezakladajú si na mešci, ale prinášajú Kristov pozdrav „Pokoj tomuto domu“ (Lk 10, 5). Kto prijal od Ježiša poslanie učeníka, presvedča sa o pravdivosti jeho slov. Životopisy svätých spomínajú mená ľudí, ktorí sú aj dnes príkladom, ako pracovať pre Božie kráľovstvo. Medzi nich patria sv. Bazil Veľký s rodinnými príslušníkmi - so starou matkou Makrínou, s rodičmi Bazilom a Eméliou, so sestrou a s bratom. Z dejín vieme, že nielen jednotlivci, ale i rodiny pocítili povolanie do „žatvy“. Práca v Cirkvi nie je záležitosťou iba kňazov a zasvätených, ale každého kresťana.

Ježišova výzva „Chodte, hľa, posielam vás...“ (Lk 10, 3) je oslovenie v čase, keď na mape sveta vidíme, že z typických kresťanských miest a krajín sa viera vytratila či vytráca. Mestá ako Listra, Derbe, Efez a iné, kde za sv. Pavla prekvitela viera, patria minulosti. V minulosti boli veľké ťažkosti s ohlasovaním evanjelia, ale ani dnes to nie je inak. A najväčšie ťažkosti nám robia tí, od ktorých by sme to najmenej čakali. Nejde iba o národy, ale aj o rodiny a jednotlivcov, teda našich blízkych. Preto je dôležité odpovedať na Ježišovo oslovenie plnením si svojich povinností kresťana, každý podľa svojho povolania a podľa miesta, kde žijeme.

Je krásne aj dnes stretnúť veriacich, ktorí pochopili Kristove slová oslovenia. Zaiste poznáme šťastie, keď pre svoje presvedčenie prinesieme obeť. Každá priložená ruka k dielu tak pri materiálnych, ako i

pri duchovných dielach je konkrétnou odpoveďou na Ježišovo oslovenie.

Staršia pani často chodí na sväté prijímanie. Je stále milá, srdečná, usmiata. Raz stretla uplakanú mladú susedku. Spýtala sa jej, čo ju trápi. Dozvedela sa, že má choré dieťa, manžela v zahraničí a ona musí ísť do práce. Babička sa osmelila: „Ak mi dôverujete, ja sa postarám o vaše dieťa.“ A dnes? Mladí ju majú ako svoju matku. Naučila ich dieťa modliť sa, ba čo viac, aj mladá matka už začala chodiť do kostola.

Svet presvedčíme skutkami, z ktorých bude žiariť pokoj, láska a pravda.

Lubomír Stanček

2

Láska nie je luxusný tovar pre jemných ľudí a bezmocné typy. Láska nie je ako pehy, ktoré jeden má a iný nie, ale ani jeden za to nemôže. Láska nie je slabá ani slepá. Zvláda veci, ktoré nie sú v móde: žiť skromne, vedieť sa zriecť, angažovať sa, zachovávať vernosť.

Lásku si nemožno zamieňať so sentimentalitou alebo almužnou z milosti a ľútosť. Láska nemá nič spoločné so solidaritou mohutných skupín a strán, ktoré pomáhajú iba sami sebe a sebe podobným.

Láska znamená milovať ľudí. Konkrétnych ľudí, nie abstraktných ľudí. Ľudí, čo sú v núdzi, a ktorých chceme podporiť. Ľudí, ktorým môžeme darovať útechu a odvahu. Ľudí, ktorých môžeme urobiť šťastnými.

*V ekonómii lásky musíme dávať viac, ako vlastnime.
Musíme dávať sami seba.*

Kvet potrebuje slnko, aby sa stal kvetom.

Človek potrebuje lásku, aby sa stal človekom.

*Láska znamená vyžarovať teplo, a nikoho nezraňovať.
Byť ohňom, a nikoho nespáliť.*

Láska znamená otvoriť svoje srdce pre druhého. Láska je veľké dobrodružstvo ľudského srdca. Kultúra srdca ti nič neprinesie, ale všetko zmení, tvoje zmýšľanie i tvoje konanie, tvoje cítenie i tvoju reč - celý tvoj život.

Láska: To nie je vynález človeka - to je vynález Boha.

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

Sväté omše v 14. týždni cezročného obdobia

10.VII. utorok

18.00 za zdravie a Božiu pomoc

11.VII. streda

18.00 + Ján Široký a manž. Anna

13.VII. piatok

18.00 + Antom Mizera a man. Anna

14.VII. sobota

18.00 + Ján Podmarčík manž. Serafína a ich rodičia

Upratovanie kostola č.d. 176- 202

15.VII. 15. nedeľa v cezročnom období

8.00 + Teofil Bednárík a manž. Mária

9.15 + Mária Jamrichová (1. výr.)

Liturgický kalendár

9.VII. pondelok sv. Augustín Zhao Rong, kňaz a spol.mučeníci

10.VII. utorok sv. Libuša (Amalberga)

11.VII. streda sv. Benedikt, opát, spolupatrón Európy-sviatok

12.VII. štvrtok sv. Ján Gualbert, opát

13.VII. piatok sv. Henrich

14.VII. sobota sv. Kamil de Lellis, kňaz

Hádám si len nemyslíte, že tento najsvätejší chlieb neposilňuje naše úbohé telá a nie je účinným liekom na naše telesné ťažkosti? Ja viem, že je.

Sv. Terézia z Avily

TELESNÉ UZDRAVENIE

Svätá Terézia napísala knihu Cesta k dokonalosti na žiadosť sestier a hlavne z poslušnosti voči svojmu spovedníkovi, ktorý jej prikázal, aby im odovzdala svoje skúsenosti s modlitbou a uviedla ich prakticky na cestu vnútorného života. Ako základ použila svätica výklad modlitby Pána, v ktorom sa zmieňuje aj o svojom vzťahu k Eucharistii.

Každodenným chlebom, o ktorý v modlitbe Pána denne prosíme, je pre Teréziu sám Pán, ktorý tak tajomne zostáva s nami aj po svojom návrate k Otcovi. Nejde teda len o chlieb najedenie, na ten si majú sestry zarobiť svojou prácou; okrem toho, ak sa dali úplne do služieb Pána, iste sa o ich živobytie postará. Bolo by neslušné stále za ním chodiť a prosiť ho o niečo na jedenie, keď vieme, že to má na starosti on, píše svätica.

Svätá Terézia zakúsila mnohokrát sama na sebe, ako ju Pán skrze prijatie svätého prijímania náhle uzdravil. Ved' v Oltárnej sviatosti je prítomný ten istý Ježiš, ktorý chodil po tejto zemi. V Eucharistii je možné stretnúť sa s ním tak, ako ho stretávali ľudia vtedy, a je možné tiež zakúsiť, čo vtedy zakúsili oni. Preto mohla napísať: „Ak počas svojho života na zemi uzdravoval chorých, ktorí sa len dotkli jeho šiat, ako je možné pochybovať, že keď je v nás prítomný osobne, nevykoná nijaký zázrak, ak budeme mať vieru? Áno, vypočuje každú prosbu, ak prebýva vo mne, lebo nemá vo zvyku zle zaplatiť za príbytok, ktorý sa mu poskytne, ak sa mu naozaj dostalo dobrého prijatia.“

Sestry sa nemajú priveľmi trápiť tým, že ho nemôžu vidieť telesnými očami, ale majú po ňom túžiť. A keď ho prijmú, majú mu robiť dobrú spoločnosť a nepremárniť tak vynikajúcu príležitosť hovoriť s ním o svojich záležitostiach a pozorne počúvať to, čo im on sám chce povedať.

P.Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

Asi ste sa s tým už stretli. Mnohí hovoria o rehoľníkoch s nepochopením, ba až dešpektom a považujú ich za čudákov. Nemáte pocit, že je najvyšší čas naučiť svet vážiť si duchovné povolania a vysvetliť mu poklad zasväteného života?

Rušným bratislavským námestím kráčali dvaja mladí mnísi odetí v čiernom habite s malou kapucňou - rúchom charakteristickým pre milosrdných bratov. Išli z večernej bohoslužby a rezkým krokom mierili do svojho kláštora spojeného s nemocnicou, ktorý v hlavnom meste Slovenska takmer každý pozná. Pre skupinku mladých tínedžerov. opojených alkoholom a zrejme aj drogami, sa stali vďačným terčom posmechu. Rehoľné rúcho im poslúžilo priam ako návnada na ironické pokriky. Človek sa nestačil čudovať, že sa to môže diať ešte v 21. storočí. Nedávno zavolať do istej kontaktovej náboženskej relácie poslucháč, ktorý sa moderátorky rozhorčene opýtal, načo sú nám rehole. Podľa jeho slov v nich žije množstvo dobre stavaných mladých mužov, ktorí by sa zišli na iné, spoločnosti užitočnejšie práce. Nechápal, čo môže dnešných ľudí priťahovať na rehoľnom živote. a z jeho hlasu bolo zrejme, že rehoľníci sú v jeho očiach priam podivíni zatvorení za múrmi kláštorov. Aj keď téma zasväteného života nebola práve predmetom relácie, iste dlho viacerým zneli v ušiach slová poslucháča: „Načo sú nám rehole?“

Ved' koľkí z hľadajúcich či neveriacich nosia v duši podobnú otázku, len ju nepovedia nahlas. Rehoľníci im pripadajú vzdialení a to aj preto, lebo skryté bohatstvo zasväteného života im nikto príťažlivo nevysvetlil.

Vzory, idoly, médiá a svätci

Žijeme v spoločnosti, v ktorej udávajú kurz médiá a to, čo sa v nich neobjavuje, akoby ani neexistovalo. V audiovizuálnych komunikačných prostriedkoch i na stránkach tlačí sa nám často predkladajú moderné vzory z Hollywoodu, idoly spevákov, hercov či modeliek, z ktorých mnohí, ako to výstižne povedal istý slovenský kňaz, patria skôr do liečebne ako na obrazovky. Škoda, že médiá akosi obchádzajú to, že niektoré rodiny dali svetu aj mnohé cenné príklady zasväteného života, ktoré majú dodnes svojich nasledovníkov. Spomeňme len sv. Františka z Assisi, sv. Jána z Kríža, sv. Ignáca z Loyoly, sv. Teréziu z Avily, blahoslavenú Matku Teréziu. Dnešné masmédiá o nich veľmi nepíšu ani nehovoria. Tým však, ktorí pozerajú na rehoľníkov zvrchu, treba odpovedať na otázku, čo je ešte aj dnes príťažlivé na živote v kláštorných komunitách. Najmä keď silnejú hlasy tvrdiace, že prežívame krízu duchovných povolání.

Zasiachnutí Bohom

Rehoľná sestra Andrea, ktorá vymenila reprezentačný hokejový výstroj za rehoľný habit saleziánky, v rozhovore pre týždenník Zrno

uviedla: „Príbližne v sedemnástich som zistila, že šport nie je všetko. Ako každé iné dievča, ktoré sa vrcholovo venuje športu, aj ja som chcela byť profesionálkou. Postupne sa mi však rebríček hodnôt začal obracať. Spleť udalostí, ktoré ma sprevádzali, a následné absolvovanie duchovných cvičení prispeli ku konečnému rozhodnutiu. Nebolo to ľahké a dozrievalo to vo mne postupne. Najprv som si sama v sebe musela vyhrať pár bitiek a až potom som s tým vyšla von. Nakoniec som bola šťastná, že som dokázala skončiť s niečím, čo som mala naozaj rada, a dala

prednosť Bohu. Šport som teda obetovala a svoju budúcnosť ponúkla Bohu. V čase, keď vo mne klíčilo semienko pre duchovné povolanie, bola práve rehoľňa saleziánok mojou najlepšou odpoveďou Bohu.“

Známy český psychiater Max Kašparů hovorí: „Ak má byť duchovné povolanie uchopené srdcom a pochopené rozumom, vyžaduje si podľa môjho názoru uchopenie celou rukou - všetkými piatimi prstami naraz. Prvým je Božia milosť, druhým odpoveď slobodnej ľudskej vôle, tretím prostredie, kde povolanie rastie, štvrtým plnosť nasadenia a piatym prstom je vzor.“

Niektorí sociológovia tvrdia, že náboženstvo a model zasväteného života prestali byť pre niektorých súčasníkov zaujímavé práve preto, lebo neponúkajú atraktívne vzory. Ale pripomeňme si, že Jean-Baptiste Chautard, kňaz a duchovný spisovateľ, už pred mnohými desaťročiami napísal: „Svet už nechce uznávať skryté obety, a preto osoby, ktoré sa im venujú v kláštornom živote, považuje za leňochov a rojkov, hoci sa za spásu duší obetujú nie menej ako neúnavní misionári.“

Naliehavá úloha a zároveň výzva

Treba mať na pamäti, že aktívne rehoľné kongregácie sa rozmnožili v 17. a 18. storočí, práve keď vo svete vládla veľká bieda. Dnes ich svet nepotrebuje o nič menej. Zvlášť keď prežívame krízu sekularizmu, keď svet balansuje medzi duchovnými a liberálnymi hodnotami, keď konzumizmus a gýč priam agresívne útočia na ľudskú dušu. Ako sa však ukazuje, Duch Boží vane, kam chce. Zaujímavé je, že v súčasnosti zvlášť kontemplatívne rády prežívajú veľký nárast povolání.

Nie je ľahké všetko opustiť a ísť za Kristom. Kardinál Ján Chryzostom Korec v knihe „O rehoľnom živote“ zdôrazňuje: „Zasvätený život je znamením Božej prítomnosti, znamením poslania Cirkvi, sily a sviežosti evanjelia, znamením večnosti, ale to všetko cez vernosť, službu a obetavosť voči ľuďom a ich svetu... V chudobe zasvätených môže svet vidieť pravý postoj k majetku a peniazom - sú popolom, ktorý nenaplnia život... V čistote zasvätených by svet mal vidieť rýdzosť lásky, ktorá nemyslí len na seba a už vôbec nie iba na telo a zmysly... A v ich poslušnosti by mohol vidieť, v čom spočíva pravý poriadok vecí, života a spoločností - poslúchajú Boha a v tejto poslušnosti sú požehnaním pre svet, pretože sú v srdci sveta...“

Zdá sa, že svet nerozumie tajomstvu zasväteného života, lebo mu nechce rozumieť, možno aj preto, lebo my kresťania málo vysvetľujeme a často málo svedčíme. V nasledujúcich rokoch zostáva preto pred nami jedna z naliehavých úloh či výziev: nielen viac prosiť a modliť sa za duchovné povolania, prinášať obety za rehoľníkov, ktoré môžu byť Božím semenom na zrod nových povolání, ale musíme svet naučiť vážiť si tieto povolania, pretože ho posväcujú, prinášajú nám Božie požehnanie a sú znakom Božej prítomnosti medzi nami.

ANDREA ELIÁŠOVÁ

H A M B U R G E R Cestujúci vo vlaku prišiel do jedáľenského vozňa, aby sa naobedoval. Pýtal si jedálny lístok. Na zozname bol uvedený kurací hamburger i kurací hamburger so šalátom. Rozhodol sa, že si dá kurací hamburger so šalátom, ale z nepozornosti na objednávacom lístku zaškrtnol len kurací hamburger.

Keď mu čašník priniesol kurací hamburger, zákazník sa nahnevane ohradil. Väčšina čašníkov by zrejme okamžite ukázala zákazníkovi objednávací lístok ako dôkaz chyby na strane host'a. Ale tento čašník to neurobil. Namiesto toho sa

za chybu ospravedlnil, vzal kurací hamburger, vrátil ho do kuchyne a o chvíľu položil na stôl pred zákazníka kurací hamburger so šalátom.

Zákazník sa s chuťou pustil do hamburgera. Pri jedle si však všimol, že na objednávkovom lístku je zaškrtnutý len kurací hamburger a že chybu vlastne urobil on.

Keď dojedol, zavolał čašníka, aby mu zaplatil. Ospravedlnil sa, že chybu urobil on a navrhol, že zaplatí za oba sendviče. Čašník mu odpovedal: „Nie, pane. Všetko je v najlepšom poriadku. Som šťastný, že ste mi odpustili, že som mal pravdu“.

Veľmi silný je ten, kto vie mlčať, aj keď je v práve.

M. P. Cato

Svätý Lambert z Maastrichtu 9.júl

Sv. Lambert z Maastrichtu, biskup, mučeník (* v 7. storočí v Maastrichte, Holandsko; † 17. septembra okolo 705 v Luttichu, Belgicko)

Žiak svojho strýka, biskupa Theodarda z Maastrichtu, a jeho nástupca na biskupskom stolci. V roku 657 ho vládca zosadil a poslal do vyhnanstva. Viaceré roky potom žil v kláštore Stablo pri Luttichu v Belgicku. Až za Pipina Stredného sa mohol vrátiť a vykonávať svoj biskupský úrad. Istý gróf pred ktorým hájil práva Cirkvi, ho nechal zavraždiť. Keďže zomrel za Cirkev, veriaci ľud ho oslavoval ako mučeníka.

Tajomstvo veľkosti človeka

Roku 675 zabili veľmoži kráľa Childericha a maastrichtského arcibiskupa Lamberta poslali do vyhnanstva. Lambert odišiel do kláštora v Ardénskych horách, kde vystupoval ako radový rehoľník a pokoroval sa prísnej disciplíne. Chcel, aby ho pokladali za posledného z mníchov. Raz, keď sa mníši modlili spolu v kláštornom chráme, spadol Lambertovi z nohy ťažký drevák a spôsobil veľký hrmot. Nevrlý opát to pokladal za zlomyseľnosť, prerušil modlitbu a prikázal: „Kto spôsobil ten hrmot, nech za pokánie vyjde von na dvor do zimného nečasu a tam pod krížom sa domodlí zvyšok modlitby.“ Lambert pokorne vstal a vyšiel von. Keď sa opát dozvedel, že to bol arcibiskup Lambert, začudoval sa nad toľkou poníženosťou, zašiel za ním a odprosil ho, že s ním tak tvrdo zaobchádzal.

Pane, tajomstvo veľkosti človeka je spoznať svoje miesto vo svojom okolí. Kto ho nepozná, pôsobí častokrát veľmi smiešne. Recept na úspech v tejto oblasti našiel Lambert v dobrovoľnej pokore. Nemyslel si o sebe viac, ako v skutočnosti bol. A tak aj vystupoval vo vzťahu k bratom, vo vzťahu k Pánovi i k sebe samému.

Ako ja reagujem na pokarhanie zo strany predstaveného? Šomrem, ironizujem, cítim sa dotknutý? Ak áno, treba mi čím skôr skloniť hlavu, aby som ňou na niečo či niekoho nenarazil. Možno už o chvíľu. Preto pozor... Amen.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Všetuku